

HUGO
EN ITI ROMAN
GULD ÅRHY

BSFA
EN ITI
ROMAN
GULD

LOCUS
EN ITI ROMAN
GULD

NEBULA
EN ITI ROMAN
GULD ÅRHY

KUDRET

ANN LECKIE

i t h a k i

ithaki

Ann Leckie Tam zamanlı yazar olmadan önce garsonluk, resepsiyonistlik, yemekhane çalışlanlığı ve kayıt mühendisliğı yapan yazar, ilk romanı *Adalet*'le Hugo, Locus ve Nebula başta olmak üzere pek çok ödöl kazanmıştır. Radch İmparatorluğu serisinin ikinci kitabı *Kudret* ile bu başarısı devam etmiştir. Eşi, çocukları ve kedileriyle St. Louis, Missouri'de yaşamaktadır.

Yazarın İthaki'den çıkacak kitabı:

- Merhamet (*Ancillary Mercy*)

Kudret

Ann Leckie

Orijinal Adı: *Ancillary Sword*

İthaki Yayınları - 1151

Yayın Koordinatörü: *Tuğçe Nida Sevin*

Editör: *Emre Aygün*

Yayına Hazırlayan: *Ömer Ezer*

Kapak Görseli: *John Harris*

Kapak Uygulama: *Şükrü Karakoç*

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*

1. Baskı, Kasım 2016, İstanbul

ISBN: 978-605-375-603-3

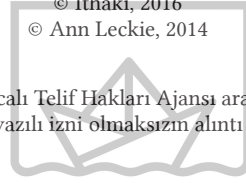
Sertifika No: 11407

Türkçe çeviri © Yaprak Onur, 2016

© İthaki, 2016

© Ann Leckie, 2014

Bu eserin tüm hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

ithaki

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

ANN LECKIE

KUDRET

RADCH IMPARATORLUGU - II

Çeviren

Yaprak Onur

i t h a k i

i t h a k i

i t h a k i

“Şartları göz önüne alırsak, başka bir teğmenin olması daha iyi olur.” Engin Radchaai bölgesinin (o an için) hükümdarı olan Anaander Mianaai nakışlı ipek yastıkla kaplı geniş bir koltukta oturuyordu. Binlerce bedeninden benimle konuşanı on üç yaşında görünüyordu. Siyahlara bürünmüştü ve esmerdi. Radch bölgesinde en üst rütbe ve mertebeyi temsil eden aristokratik hatlar şimdiden yüzüne oturmuştu. Normal şartlar altında, hiç kimse Radch’ın Efendisi’nin bu kadar genç olan bedenlerinden birini görmezdi ama şu anda normal şartlar altında değildik.

Üç buçuk metre karelik küçük odanın duvarları koyu ahşaptan bir kafesle kapılıydı. Köşedeki ahşap parçalarından biri –muhtemelen geçen hafta, Anaander Mianaai’nin kendi “rakip” parçalarıyla olan vahşi mücadelesi sırasında zarar gördüğü için– eksikti. Ahşabın zarar görmeyen yerlerine yer yer ufacık beyaz çiçekler açmış, gri yeşil renkte, ince yaprakları olan cılız bir sarmaşık dolanmıştı. Burası, konağın halka açık bölümündeki kabul salonlarından biri değildi. Radch’ın Efendisi’ninkinin yanında boş bir koltuk daha duruyordu ve aralarına yerleştirilmiş sehpa da sade beyaz porselenden, incelikle işlenmiş matarası ve fincanlarıyla ilk bakışta sıradan görünen fakat biraz ayrıntılı incelendiğinde bazı gezegenlerden bile daha değerli bir sanat eseri olduğu anlaşılan türden bir çay takımı vardı.

Bana çay teklif edilmişti ve oturmaya davet edilmişim ama ben ayakta kalmayı tercih etmişim. “Kendi subaylarımı seçebileceğimi söylemiştin.” Saygılı olmak için sizli bir ifade kullanmalı ve cümlemi *hükümdarım* diye bitirmeliydim ama yapmadım. Ayrıca içeriye girip Radch’ın Efendisi’yle karşılaştığımda diz çökmeli ve alnımı yere koymalıydim. Ama bunu da yapmamışım.

“İki kişi seçtin. Biri elbette Seivarden, diğeri ise bariz bir seçenek olan Teğmen Ekalu.” İsimlerini duyduğumda refleks olarak ikisi de aklıma geldi. Saniyenin yaklaşık onda biri içinde bu istasyonun otuz beş bin kilometre kadar dışında bekleyen *Kalr’ın Merhameti* bu yarı içgüdüsel veri talebini alacak ve bundan saniyenin onda biri kadar sonra mesaj bana ulaşacaktı. Son birkaç günü bu çok eski alışkanlığı kontrol altına almaya çalışarak geçirmiştim. Hâlâ tam olarak başaramamışım. Anaander Mianaai, “Bir Donanma Komutanı’nın üçüncü bir kişi seçmeye hakkı vardır,” diye devam etti. Şaheser porselen fincanın tuttuğu siyah eldivenli eliyle beni işaret etti. Sanırım üniformamı gösteriyordu. Radchaai ordusu koyu kahverengi ceket, pantolon ve bot giyiyor; aynı renk eldivenler takıyordu. Benim üniformam farklıydı. Sol tarafı kahverengiydi ama sağ tarafı siyahtı ve kaptanlık nişanım sadece kendi gemimi değil, diğer gemilerin kaptanlarını da komuta ettiğimi gösteriyordu. Elbette donanmamda kendi gemim, *Kalr’ın Merhameti* dışında bir gemi yoktu ama istikametim olan Athoek yakınlarında başka bir donanma komutanı da konuşlandırılmamıştı ve bu rütbe, rastlayabileceğim diğer kaptanlar karşısında bana bir avantaj sağlayacaktı; o da, elbette, o kaptanlar benim otoritemi kabul etmeye niyetli olurlarsa.

Daha birkaç gün önce, uzun zamandır gizli kapaklı olan bir tartışma alevlenmiş ve bir grup, sistemlerarası geçitler-

den ikisini yok etmişti. Şu an daha fazla geçidin zarar görmesini –ve o grubun diğer güneş sistemlerindeki geçitleri ve istasyonları ele geçirmesini– önlemek birincil öneme sahipti. Anaander'ın bana bu rütbeyi vermesinin nedenini anlayabiliyordum ama yine de bu rütbeden hoşlanmıyordum. “Senin emrinde olduğum yanılığısına kapılma,” dedim. Gü-lümsedi. “Kapılmıyorum. Kalan diğer seçeneklerin şu anda bu güneş sisteminde ve bu istasyonun yakınlarında olan subaylar. Teğmen Tisarwat eğitimini yeni tamamlamış, ilk görevine atanmayı bekliyordu ama elbette bu artık mümkün değil. Ayrıca kendi istediğin gibi eğitebileceğin biri olmasını tercih edersin diye düşündüm.” Son söyledikleri onu eğlendirmiş gibi görünüyordu.

O konuşurken Seivarden'in NREM uykusunun ikinci aşamasında olduğunu öğrendim. Nabzı, nefes alışverişi, kanındaki oksijen ve hormon seviyelerini gördüm. Sonra o veriler yok olup yerini nöbette olan Teğmen Ekalu'nun verilerine bıraktı. Gerindi; çenesi kasılmış, kortizol seviyeleri yükselmişti. Bir hafta önce *Kalr'ın Merhameti*'nin kaptanı ihanetten tutuklanana kadar sıradan bir askerdi. Subay olmayı hiç beklemiyordu. Sanırım, subay olmak için gereken kabiliyetlere sahip olduğundan da tam olarak emin değildi.

Gözlerimi kırparak verilerin gitmesini sağlayıp Radch'ın Efendisi'ne, “Beni, yeni patlak vermiş bir iç savaşa tek bir deneyimli subayla göndermenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyor olamazsın,” dedim.

Anaander Mianaai, “Eksik mürettebatla gitmekten daha kötü olamaz,” derken benim bir anlık dikkat dağınıklığı-mı fark edip etmediği belli değildi. “Ayrıca bir Donanma Komutanı'na hizmet etme fikri çocuğun aklını başından almış. Seni iskelede bekliyor.” Çayını bırakıp dikleşti. “Athoek'a giden geçit kapandığı için orada durumun nasıl

olduğuna dair hiçbir fikrim yok; bu yüzden sana net talimatlar veremem. Ayrıca...” –sanki benim konuşmamı önlemek istemişçesine artık boş olan elini kaldırdı– “... seni yönetmeye çalışmak bir zaman kaybı olur. Ben ne söylersem söyleyeyim sen istediğini yapacaksın. Yüklenmeyi tamamladın mı? İhtiyacın olan tüm erzaklar tamam mı?”

Bu soru formalite geređiydi; gemimin durumu konusunda benim kadar bilgi sahibi olduğundan emindim. Küstahça olduğunu bildiğim belirsiz bir hareket yaptım.

Sanki düzgün bir cevap vermişim gibi, “Bari Kaptan Vel’in eşyalarını da al,” dedi. “Artık onlara ihtiyacı olmayacak.”

Vel Osck bir hafta öncesine kadar *Kalr’ın Merhameti*’nin kaptanıydı. Eşyalarına artık ihtiyacı olmamasının birçok sebebi olabilirdi; en olası sebebi ise tabii ki ölmüş olmasıydı. Anaander Mianaai hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazdı; özellikle de konu düşmanlarıysa. Tabii ki bu durumda Osck Vel’in desteklediği düşman da Anaander Mianaai’nin kendisiydi. “Onun eşyalarını istemiyorum,” dedim. “Ailesine gönder.”

“Gönderebilirim gönderirim.” Gönderemeyebilirdi. “Gitmeden önce ihtiyacın olan bir şey var mı? Ne olursa?”

Aklıma birçok cevap geldi. Hiçbiri işe yarar görünmüyordu. “Hayır.”

“Biliyor musun, seni özleyeceğim,” dedi. “Hiç kimse benimle senin gibi konuşmuyor. Beni gücendirmenin sonuçları konusunda en ufak bir endişe taşımayan nadir kişilerden birisin. Ve diğerleriyle aramda seninle olduğu gibi... benzer bir geçmiş yok.”

Çünkü ben eskiden bir gemiydim. Muazzam büyüklükte bir çıkarma gemisinin, bu bedenim de dahil olmak üzere binlerce bağılımı –yani insan bedenini– kontrol eden yapıy

zekâsıydım. O zamanlar bir köle olduğumu düşünmüyordum ama binlerce bedeniyle Radch bölgesine yayılmış olan Anaander Mianaai'nın sahip olduğu bir fetih silahıydım.

Şimdi ise sadece bu tek insan bedeninden ibarettim. “Bana yapabileceğin hiçbir şey halihazırda yapmış olduğundan daha kötü olamaz.”

“Bunu biliyorum,” dedi. “Ve bunun seni ne kadar tehlikeli kıldığını da biliyorum. Sana resmi yetki ve bir gemi vermeyi bırak sadece yaşamana izin vermekle bile çok büyük bir aptallık yapıyor olabilirim. Ama benim oynadığım oyunlarda korkaklığa yer yok.”

“Çoğumuz için,” derken öfkemi açıkça gösteriyordum; nasıl olsa yüzüm ifade­siz kalsa dahi fiziksel verilerimden bunu anlayabilirdi, “bunlar oyun değil.”

Radch'ın Efendisi, “Bunu da biliyorum,” dedi. “Gerçekten. Ama bazı kayıplar önlenemez.”

Buna verecek en az yarım düzine cevabım vardı. Ama cevap vermeden dö­nüp kapıdan çıkmayı tercih ettim. Kapıdan çıktığımda, dışarıda esas duruşta dimdik bekleyen *Kalr'ın Merhameti* Karl Bir bölüğünün Beş numaralı askeri sessiz ve etkili bir biçimde beni takip etmeye başladı. Karl bölüğünün Beş numarası, *Kalr'ın Merhameti*'nin tüm askerleri gibi bir insandı; bağıl değildi. Ona bir kez adıyla hitap etmişim. Dışarıdan herhangi bir şey belli etmemiş olsa da içten içe bir panik ve rahatsızlık yaşamıştı. Bir daha ismiyle hitap etmedim.

Bir gemiyken –çıkarma gemisi *Toren'in Adaleti*'nin sadece bir parçasıyken– subaylarımın durumunu her daim bilirdim. Duydukları, gördükleri her şeyi. Aldıkları her nefesi, oynattıkları her kası. Hormon ve oksijen seviyelerini. Yani kafalarından geçen düşüncenin tam olarak ne olduğu hariç her şeyi görebilirdim; hatta onlarla olan deneyimlerim ve onları

yakından tanımam sayesinde çoğu zaman kafalarından geçenleri de tahmin edebilirdim. Bu bilgileri kaptanlarımla hiç paylaşmamıştım, çünkü bu bilgiler onlar için pek bir anlam ifade etmez, onlara sadece anlamsız bir dizi veri gibi gelirdi. Ama o zamanlar benim için bilincimin bir parçasıydı.

Bir gemi değildim artık. Yine de hâlâ bir bağıl olduğum için hiçbir insanın algılayamayacağı o veriyi algılayabiliyordum. Şimdi sadece tek insan beynine sahip olduğumdan bir zamanlar her an bilincinde olduğum bu verinin sadece küçük bir kısmıyla ilgilenebiliyordum fakat o küçük kısmı bile dikkat gerektiriyordu. İlk kez, hem yürüyüp hem veri almayı denediğimde önüme çıkan bir duvara çarpmıştım. Bu sefer bilinçli bir şekilde *Kalr'ın Merhameti*'nden veri talebinde bulundum. Bu yolda yürürken durmadan veya bir şeye takılmadan Beş'i denetleyebileceğime neredeyse emindim.

Hiçbir problem yaşamadan konağın karşılama alanına kadar geldim. Beş yorgun ve biraz akşamdan kalmaydı. Sıkılmıştı ve eminim ki bunun sebebi ben Radch'ın Efendisi'yle görüşürken gözlerini duvara dikmekten başka bir şey yapmamasıydı. Tuhaf bir tür beklenti ve endişe karmaşasında olduğunu gördüm ve bu çelişkinin sebebini tahmin edememek beni biraz rahatsız etti.

Seslerin yankılandığı, yüksek, geniş ve taşla kaplı ana meydana vardığımızda beni *Kalr'ın Merhameti*'ne götürecek mekiğin beklediği iskelelere çıkmak için asansörlerin olduğu tarafa yöneldim. Tanrı resimlerinin de bulunduğu, parlak turuncu, mavi, kırmızı ve yeşil renklerdeki tapınağın ön cephesi de dahil olmak üzere ana meydan boyunca uzanan çoğu dükkân ve iş yeri, geçen hafta Radch'ın Efendisi'nin kendi ile çatışması açığa çıktığında yaşanan vahşetten hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Şimdi rengarenk ceketleri,

pantolonları ve eldivenleri içindeki, mücevherleri ile donanmış vatandaşlar burada endişesizce yürüyorlardı. Sanki geçen hafta yaşanmamış gibiydi. Sanki Radch'ın Efendisi, Anaander Mianaai birçok bedene sahip olmasına rağmen hâlâ bölünmemiş tek bir kişiydi. Ama geçen hafta yaşandı ve Anaander Mianaai tek bir kişi değildi. Uzun süredir de öyle olmamıştı.

Asansörlere yaklaşırken bir pişmanlık ve keder hissine kapıldım. Durdum ve döndüm. Karl bölüğünün Beş numarası benimle birlikte durdu ve gözlerini duygusuzca ileriye dikti. Bu hisler onunla ilgili gibi durmuyordu. Çoğu insanın bu kadar yoğun duyguları böylesine etkili bir biçimde saklayabileceğini zannetmiyordum; yüzü tamamen ifadesizdi. Ama anlaşılan o ki *Kalr'ın Merhameti*'nin askerlerinin hepsi bunu başarabiliyordu. Kaptan Vel eski kafalıydı –ya da en azından eski kafalık sayılabilecek düşüncelere sahipti– ve insan askerlerinin olabildiğince bağıl gibi davranmalarını bekliyordu.

Beş benim bir bağıl olduğumu bilmiyordu. Onun bildiği kadarıyla ben, Kaptan Vel tutuklandığı için ve güçlü hane bağlantılarım sayesinde bu göreve atanmış olan Donanma Komutanı Breq Miannai'dım. Onunla ilgili bildiğim şeylerden haberdar olamazdı.

“Ne var?” diye sordum kabaca. Şaşırdı.

“Komutanım?” Düz bir sesle. İfadesiz. Kısa bir sinyal gecikmesinden sonra fark ettiğim üzere dikkatimi ondan uzaklaştırmamı ve onu yine yok saymamı istiyordu. Ayrıca konuşmayı istiyordu. Doğru tahmin etmiştim, hissettiği pişmanlık ve keder benimle ilgiliydi. “Bir şey söylemek istiyorsun. Hadi söyle.”

Şaşkınlık. Ve düpedüz dehşet. Ama tek bir kası bile oynamadı. Tekrar, “Komutanım,” dedi ve yüzünden çabucak

kaybolan belli belirsiz bir ifade geçti. Yutkundu. “Yemek takımları.”

Şaşırma sırası bendeydi. “Yemek takımları mı?”

“Kaptan Vel’in eşyalarını buradaki, istasyondaki bir depoya gönderttiniz, Komutanım.”

Ne de güzel şeylerdi. Yemek takımları; çatal bıçak ve çay takımları. Kalr’ın Beş numarasının kafası belli ki o eski por-selenler, camlar, mücevherli ve işlemeli metallerle doluydu. Ama onlar benim değildi. Ve Kaptan Vel’e ait hiçbir şeyi istemiyordum. Beş onu anlamamı bekledi. Anlamayı çok istirdim. Ama anlamadım. “Eee?”

Bıkkınlık yaşadı. Hatta öfkelen-di. Belli ki, Beş’in bakış açısına göre anlatmak istediği şey çok açıktı. Ama benim için açık olan tek bir yanı vardı; o da sormuş olmama rağmen söyleyememesiydi. Sonunda yanımdan geçen vatandaşların bazıları bize meraklı bakışlar atar, bazıları bizi görmezden gelirken, “Komutanım,” dedi. “sanırım yakında bu güneş sisteminden ayrılacağız.”

Radch’ın Efendisi’yle konuşmamdan sonra keyifli bir ruh halinde degildim ve artık ben de bıkmaya ve öfkelenmeye başlamıştım, “Asker,” dedim. “Açıkça konuşma becerisine sahip misin?”

Sonunda, “Güneş sisteminden düzgün yemek takımlarımız olmadan ayrılamayız!” diye ağzından kaçırdığında yüzü hâlâ hayret verici bir şekilde ifadesizdi. “Komutanım,” dedi, cevap vermediğimde açıkça konuşmaktan dolayı bir endişeye kapılarak, “elbette bu sizin için önemli değil. Siz Donanma Komutanı’nısınız, rütbeniz herkesi etkilemeye yeter,” diye devam etti. Hanemin adı da öyle; çünkü bundan sonra ben Breq Mianaa’ı’dım. Beni, Radch’ın Efendisi’nin kuzenlerinden biri olarak konumlandırın bu adın bana verilmesinden çok hoşnut degildim. Bu isimle

doğmadığımı mürettebatımdan hiç kimse –Seviardan ve geminin doktoru hariç– bilmiyordu. “Bir gemi kaptanını yemeğe davet edip subaylarına kötü bir yemek sunsanız dahi size bir şey diyemez, Komutanım.” Benden yüksek rütbesi yoksa diyemezdi.

“Gideceğimiz yere yemek davetleri düzenlemek üzere gitmiyoruz,” dedim. Belli ki sözlerim onda şaşkınlığa neden olmuştu; bu duygu bir anlığına yüzünden okundu. Hafif gergin bir sesle, yalvarırcasına, “Komutanım!” dedi. “Diğer insanların sizin hakkınızda ne düşündüğünü önemsemenize gerek yok. Bana söylememi emrettiğiniz için söyledim sadece.”

Elbette. Bunu fark etmem gerekiyordu. Bunu günler önce anlamalıydım. Rütbeme uygun yemek takımımın olmamasının onu kötü göstereceğini düşünüyordu. Geminin kendisini kötü göstereceğini. “Geminin itibarı için endişeleniyorsun.”

Utanmıştı ama aynı zamanda rahatlamıştı. “Evet, Komutanım.”

“Ben Kaptan Vel değilim.” Kaptan Vel bu gibi şeyleri çok önemsiyordu.

“Değilsiniz, Komutanım.” Kelimeye yaptığı vurgunun –ve Beş’ten algıladığım rahatlamamın– sebebinin Kaptan Vel olmamamın iyi bir şey olması mı yoksa sonunda onu anlamış olmam mı olduğunu anlamadım. Belki ikisi birdendi.

İstasyondaki hesabımı kapatmıştım; paramın tamamı zarflara konmuş şekilde *Kalr’ın Merhameti*’ndeki kamaramdaydı. Üzerimde taşıdığım para Kalr Beş’in endişelerini giderecek şeyleri almama yetmezdi. İstasyon –yani burayı yöneten yapay zekâ– finansal düzenlemeleri benim için halledebilirdi muhtemelen. Ama İstasyon geçen hafta yaşanan vahşet için beni suçluyordu ve bana yardımcı olmaya gönüllü olmayacaktı.

“Konağa dön,” dedim. “Radch’ın Efendisi’ne neye ihtiyacın olduğunu söyle.” Gözleri hafifçe büyüdü ve saniyenin onda ikisi kadar sonra Kalr Beş’e ait veride önce kulaklarına inanamama ve ardından bariz bir dehşet algıladım. “Her şey senin uygun gördüğün gibi tamamlandığında mekiğe gel.”

Konuşmalarına kulak misafiri olduğum kadarıyla, dış istasyonlardan birine doğru yola çıkacak bir gemiye yetişmek için iskeleyle gittiklerini anladığım üç vatandaş, eldivenli ellerinde valizlerle yanımızdan geçti. Asansörlerden birinin kapısı nazikçe açıldı. Elbette. İstasyon onların nereye gittiklerini biliyordu; söylemelerine gerek yoktu.

İstasyon *benim* de nereye gideceğimi biliyordu fakat ben açıkça ifade etmediğim sürece benim için herhangi bir kapı açılmıyordu. Dönüp, hızla iskelelere gidecek olan asansöre bindim ve kapı kapanırken, Beş’in meydanın siyah taşla kaplı zemininde dehşete düşmüş bir halde dikildiğini gördüm. Asansör hareket etmeye başladığında üç vatandaş sohbet ediyordu. Gözlerimi kapattım ve Karl Beş’in bakışlarını asansörün kapısına dikmiş, kesik kesik nefes aldığını gördüm. Yanından geçenlerin fark edemeyeceği kadar hafifçe kaşlarını çattı. Parmaklarını hareket ettirerek *Kalr’ın Merhameti*’nin dikkatini çekmeye çalışırken belki de cevap vermeyeceğini düşünerek küçük bir endişe yaşadı.

Ama elbette *Kalr’ın Merhameti*’nin dikkati üzerindeydi. *Kalr’ın Merhameti* içten ve doğal bir ses tonuyla ikimizin de kulağına, “Endişelenme,” dedi. “Donanma Komutanı’nın kızgınlığı sana karşı değil. Hadi git. Bir problem çıkmayacak.”

Sözleri doğrudu. Kızgın olduğum kişi Kalr Beş değildi. Ondan gelen veriyi kapattığımda uykusunda rüya gören Seivarden ve hâlâ gergin bir şekilde Etrepalarından birinden çay isteyen Teğmen Ekalu’nun verileri ansızın kafa karıştırıcı bir biçimde zihnimde belirdi. Gözlerimi açtım. Asansör-

deki vatandaşlar benim bilmediğim ve umursamadığım bir şeye güldüler; sonra asansörün kapıları, iskelelerin duvarlarına yolcuların işe yarar veya rahatlatıcı bulacakları tanrı heykelcikleri dizilmiş olan geniş lobisine açıldı. Günün bu saatinde, iskele müfettiş dairesine giden kapının önünde işleri başlarından aşkın müfettiş yardımcılara söylenmek için sıra bekleyen huysuz gemi kaptanları ve pilotlar dışında lobi boştu. Sistemlerarası geçitlerden ikisi geçen haftaki kargaşa sırasında kapanmıştı ve yakın gelecekte bunlara daha fazlasının eklenme ihtimali olduğundan, Radch'ın Efendisi diğer geçitlerden yolculuk etmeyi yasaklayıp düzinelerce gemiyi tüm yük ve yolcularıyla güneş sisteminde mahsur bırakmıştı.

Hafifçe eğilerek sanki bir rüzgâr esmişçesine önümden çekildiler. Bunu sağlayan üzerimdeki üniformaydı. Kaptanlardan birinin diğerine, “Bu da kim?” diye sorduğunu, yanındaki cevaben çıkardığı mırıltıyı, diğer kaptanların soruyu soranın cahilliğiyle ilgili yaptıkları yorumları ve kendi bildiklerini aktarmalarını duydum. *Mianaai* ve *Özel Görev* sözlerini işittim. Geçen hafta olanlardan anlam çıkarmaya çalışmalarını hissettim. Resmi açıklama benim Omaugh Konağı'na kıskırtıcı bir komployu açığa çıkarmak için gizlice geldiğim, başından beri Anaander Mianaai için çalışmakta olduğum şekliydi. Olaylara dahil olan herhangi biri resmi açıklamanın gerçek olmadığını bilebilir ya da en azından gerçek olmadığından şüphelenebilirdi. Ama birçok Radchaai sıradan hayatlar yaşıyordu ve onların resmi açıklama konusunda kuşku duymalarına neden olacak hiçbir şey yoktu.

Yardımcıların yanından geçerek Başmüfettiş'in dış ofisine doğru yürümemi kimse sorgulamadı. Başmüfettiş'in asistanı Daos Ceit hâlâ iyileşememişti. Onun yerinde oturan yardımcı, ben onu tanımasam da odaya girdiğimde hafifçe doğrulup reverans yaptı. Çok çok genç, hâlâ kolları